

mig med saadanne Enkeltheder, som jeg ikke kunde kende, og venter med Omtalen af disse Enkeltheder, indtil Forslag foreligger; men det, jeg kritiserede, var netop, at det hele kommer saa planløst og stykkevist. Efter at vi i tre Aar har været inde i en Udvikling, som førte til de nuværende Tilstande, maatte det være Ministeriets Pligt at møde med en samlet Plan for Tilvejebringelse af Balance, for Nedsækning, Skatter, og hvad der i øvrigt maatte anses for nødvendigt for at bringe Samfundshusholdningen paa fast Bund. Det er urimeligt, at Rigsdagen gennem længere Til skal træffe Afgørelse i den ene og den anden Sag uden at vide, hvad Meningen er med den samlede Ordning, uden at vide, om man ved disse enkelte Foranstaltninger overhovedet naar frem til det, man siger er Formaalet.

Dertil kommer jo, at der aldeles ikke stilles virkelige Ændringer i Udsigt med Hensyn til den Politik, som hidtil er ført fra Ministeriets Side, og som vedrører Erhvervslivet og Arbejderbefolkningen og dermed ogsaa Statshusholdningen i sin Helhed. Der udveksledes i Gaar mellem den højtærede Finansminister og det ærede Medlem Hr. Pürschel nogle Bemærkninger om disse Forhold, og ogsaa det ærede Medlem Hr. Martin Hansen har i Dag gjort enkelte Bemærkninger. Vi fik i Dag, om jeg saa maa sige, Rede paa, hvad disse konservative Dagsordener betyder, idet det ærede Medlem Hr. Martin Hansen meget tydeligt sagde: Dagsordenernes Betydning er ikke Importregulering og ikke Toldforhøjelse. Nej, det har jeg heller aldrig anset dem for at betyde, men man har fra anden Side tilagt den en saadan Betydning, og det er vel snart paa Tide, at vi faar at vide, at der intet saadant laa deri.

Det reelle Indhold i de Bemærkninger, der veksledes i Gaar mellem den højtærede Finansminister og det ærede Medlem Hr. Pürschel, har jo ikke foreligget tidligere i Perioden siden 1920. Nu taler man aabenhjertigt om Regeringsskifte, om Ophør af det saakaldte borgerlige Samarbejde, om Valg, om de Uoverensstemmelser, som vilde føre til dette — dette forfærdelige, kan man vel sige set fra visse Synspunkter, som Valget og Regeringsskiftet er. Jeg maa sige i Anledning af en Bemærkning af det ærede Medlem Hr. Pürschel i hans Omtale af disse Forhold, at der ikke, saaledes som han syntes at forudsætte, er indtraadt nogen Ændring i Socialdemokratiets toldpolitiske Opfattelse. Der er hos os intet Ønske om Forøgelse af Statens Indtægter ved Hjælp af forhøjede Toldskatter. Vi har i 2—3 Aar, med alt for

ringe Bistand fra det konservative Parti, anbefalet midlertidige Foranstaltninger til Industriernes Ophjælpning, midlertidige Foranstaltninger overfor Valuta-Dumpingen, og vi har bestandig under Fremdragelsen af disse Sager sagt, at vi ansaa det for udelukket, at Toldforhøjelser var en fremkommelig Vej, og det mener vi fremdeles. Og jeg kan tilføje, at hvis der er noget som helst i Talen om Fare for udenrigspolitiske Vanskeligheder som Følge af midlertidige, af Forholdene fremkaldte Kriseforanstaltninger, saa er denne Fare da nok saa stor, hvis man gaar med til at bygge høje kunstige Toldmure. Som Følge af, hvad jeg her har sagt om vort Syn paa Toldforhøjelser, kan det heller ikke være vanskeligt at skønne, at disse Antydninger, jeg har set hist og her i Venstrepressen om en mer eller mindre inderlig Alliance mellem de Konservative og Socialdemokraterne, hører hjemme i den Fantasiens Verden, hvorfra der hentes saa meget til Brug for Venstrepressen.

Den højtærede Finansminister rakte imidlertid under den Udveksling af Bemærkninger, der fandt Sted, aabenbart Haanden ud til Forsoning overfor den alvorlige Ordfører for det konservative Parti, forstod jeg, da han sagde, at han just ikke ønskede en direkte Beskatning, men at han gerne gik med til at drage mere ind under Luksustoldsatserne. Det er aabenbart dér, Mulighederne er til Stede for en Forstaaelse, hvis en saadan overhovedet er mulig mere. Ja, hvis det er ved den Haandsrækning, man tænker at hjælpe Skotøjsindustrien, bliver det ganske vist lidt ejendommeligt. Men man maa vel saa forberede sig paa at revidere sin Opfattelse af Begrebet Luksus. Jeg erkender, at det ikke vil overraske mig, hvis man en Dag møder med den Betragtning, at Fodtøj godt kan komme ind under Betegnelsen Luksus. For mange er det det vel allerede, og det vilde maaske ikke være saa urimeligt at tænke sig, at man kunde fastslaa ved en Lovbestemmelse, at nu var Fodtøj Luksus og skulde beskattes som saadant. Under dette Ministerium anser jeg ikke den Slags Ting for usandsynlige, hvis det blot kan bevare det borgerlige Samarbejde. Men ud fra en almindelig borgerlig Betragtning forstaaer jeg unægtelig ikke, at det er muligt, ved at føre noget mere ind under Luksustoldsatserne, at bevare den danske Skotøjsindustri saa lidt som andre nyttige Industrier, der i høj Grad trænger til en Haandsrækning.

Men, som sagt, for Bevarelsen af det saakaldte borgerlige Samarbejde er man vel beredt til at gøre Indrømmelser, yde Haands-